

SZENTESI LAP.

VEGYESTARTALMU HETILAP.

E lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények a kiadóhivatalhoz intézendők.

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . . . 4 frt.
 Fél évre . . . . . 2 frt.
 Negyed évre . . . . . 1 frt.

HIRDETÉSI ÁRAK:

A három hasábra terjedő petitsorért egyszeri hirdetés-nél 18 kr., a két hasábosért 12 kr., egy hasábosért 6 kr. számíttatik.

Bélyegdíj minden egyes beíratástól 30 kr.

Megjelen e lap betenkint vasárnap egy iven.

A „Nyúltár”-ben a háromhasábos petitsor ígatási díja 15 kr. o. é.

Közteherviselés.

Mióta városunkból 1873. év tavaszán elhurczolkodtak a Dragonyos vitézek, azóta állandó tanyájuként Horgos és Kis-Telek községeket szállották meg. Vissza vágyódtak; annak előtte is ott volt állomásuk. Azóta a nyári bezállásoltatás idénye miatt követelték az ott telelhetésnek engedélyezését; — télen pedig a kivaszodhatásért fordultak a megyéhez; — mindig kérték, mindig megadatott nekik.

Ez évi február hóban a megyei közgyűlés egyszer nem hajlott kérelmükre; — hanem Mágocs és Derekegyháza új községeket rendelte nekik szállásul; — a megye határozata teljesítetlen marad; sőt a magy. kir. honv. ministerium 10,377/IV. sz. alatt kelt intézvényével fel is oldá a megye határozatát. A 11. Dragonyos ezred vitézei pedig kedvelt állomásukon maradtak a lefolyt nyáron, s ott fognak maradni a már beérkezett téli bezállásolás idejére is.

Hát jövő tavasszal?

Ne feleljünk egyelőre e kérdésre, nem jó az ilyesmit találgatni.

A megye közönsége rég átlátta, hogy se nem méltányos, se nem igazságos, ha a közös tehernek sulya a megyei testvérek egy részének vállaira nehezedik kizárólagosan, míg a másik attól folyvást menten maradt.

Ez okon már mult évben, június 30-án és következő napjain tartott közgyűléséből kikül-

dött egy bizottságot az iránt adandó javaslat végett mint lehetne a szóban lévő terhet arányosabban szétosztani a megyei községek között.

E bizottság munkálata vagy javaslata felől soh'sem hallottunk semmit.

A törvényhozás, hogy mikor fogja ez ügyet a részletekig beható törvény által szabályozni, azt a boldog Isten tudja.

S mégis mielőbb orvoslást igényel, s az általa sujtott községek mielőbb enyhületet várnak.

A legutóbbi közgyűlés alkalmával a megyei alispán elnöklete alatt egybeült bizottság beterjesztett egy javaslatot.

Nem akarunk Hozsannát kiállítani e bizottsági javaslatnak, pálczáat sem törünk fölötte ezenel, egyszerűen előadjuk azt.

A bizottság javasolja, hogy a megye mindazon községeire, melyekben katonaság nem szállásol, külön adó vetessék ki, még pedig az általuk fizetett állami adó minden forintja után ezuttal 3 1/2 kr. az ekkép begyülekő összeg pedig mindannyiszor a katonaságot tartó községek segélyezésére fordíttassék.

(E katona bezállásolási adónál, egy közlegény napi tartásáért 15 kr. kárpoztási járulékot számítottak. — Bizony olcsóság! de azért valaki azt állítja a megyei közgyűlésen, hogy a jelenleg terhelt községek, ha a díjt megkapják örömmükben örök időkre felajánlják magukat a katonatartásra; — e merev állítással szemben,

annyt elhiszünk, hogy például Derekegyháza nem fog velük árlejtezni.)

A bizottsági javaslat igen élénk és részben éles vitatkozásokra nyújtott alkalmat, több képviselő ugyan is azon indítvány mellett küzdött, hogy az élelméből már már végkép kipusztított Kis-Telek és Horgos községekből a katonaság mielőbb más községekbe helyeztessék által.

Ohajukkal szemben, a megyei alispán annak kivihetlenségét bizonyítja, előadván; hogy daczára az ő igen szép fölratainak (egyét a közgyűlésen fel is olvasott) a honv. ministerium a Dragonyos ezred parancsnokságának kívánata szerint a téli bezállásolás iránt már végleg határozott; — sőt Csongrádnegyében csak is Horgos, Kis-Telek, Felgyő és Csongrád községek lettek bezállásolási helyekül kijelölve. — Fájdalom telten fogadtatott e jelentés, mert azon meggyőződést nyújtja, hogy ime! midőn az alispán egymaga intézkedik, s így akaratát a megyei törvényhatóság határozatával elősbíteni, támogatni nem képes, — a szorongatott községek javára felsőbb helyen mi sem kívánható.

Más oldalról akként kívánták módosítani a bizottság határozatát, hogy az indítványba tett bezállásolási adó csak is egyedül azon újabb, vagy nemesi birtokokból legközelebb átalakult községekre vetessék ki, mely községek nem csak, hogy soha bezállásolást nem láttak eddig, hanem magukat ezentulra is e közteher viselésére képteleneknek nyilvánították.

TÁRCA.

AZ ÁLARCZ TITKA.

(Francziából.)

Hideg téli est volt.

Páris előbbkelő kávéházainak egyikében négy ifju beszélgetett lovakról, agarakról s más gazdag emberek előtt kiváló érdekléssel bíró dolgokról; — végre felkelt egy a társak közül s szólott:

„Nos uraim! nem megyünk az operaházba? nem tekintjük meg az álarczos bált?”

„Bizony igazad van!” kiáltott fel Anatol és Gyula, míg a negyedik néma maradt és szóval, mintha a felszólítás hozzá nem is volt volna intézve.

A szőke ifju, ki az ajánlatot tette a hallgataghoz lépett a vállára tevén kezét, mondá:

„Nos Ernő! te mit sem felelsz? — nem tartasz velünk?”

„Hát elfeledtetek, hogy soh'sem látogatom az álarczos vigalmakat,” válaszolt a megszólított s arczán kimondhatlan fájdalom tükrözé vissza magát.

„Tehát mult évi buskomorságod újra erőt vett rajtad?” kérdé Gyula, — „valóban mintha csak nem is volnál többé az egykori vig czimbora. Mióta szert tettél a gazdag örökségre, ellenségévé lettél a vidám kedvtöltéseknek; mintha csak kicséréltek volna, pedig azt vártuk, hogy még csak most fogod igazán élni világot. — A gyász napjai rég letelt már, s elhunyt nagynénéd, vagy unoka hugod emléke is meghalványodhatott, fájdalmad éle is megtompulhatott eddig.”

„Azt véltetek?” válaszolá Ernő mély fönással, — „tudjátok meg hát, hogy vannak fájdalmak, melyek

soh'sem mulnak el s emlékek, melyektől soh'sem válunk meg.”

„Jól van! de ép azért kell iparkodnunk tova üzni a sötét emlékeket s a szórakozásban vigaszt keresni fájdalomainkra.”

„Oh barátim, ez mind meg nem történhetik, ha azon helyeket keressük fel, melyekhez a bánatot okozta emlékek fűződnek!” válaszolt Ernő szeliden s szemeiből nehéz könnycepp hullott alá.

„Meg nem foghatom!” folytató a társalgást Anatol, „tehát a kebledet emészto fájdalom egy álarczos bálban vette eredetét? — Ugyan beszélj el keserved okát, ha bánatodat nem üzhetjük is el, de talán képesek leszünk vigasztalni.”

„Vagy gúnyolodni?” válaszolt Ernő keserű mosolyal.

„Becsületünkre! nem!” kiálták mind hárman egyszerre, „ha csakugyan komoly a dolog, gyöngédek leszünk, egy sértő megjegyzés sem fog jönni ajkainkra.”

„Ha megígéritek ezt, elbeszéltem a szomorú eseményt, mely oly mély hatással volt egész életemre.”

„Két éve mult, hogy egy este vidám társaságból távoztam, azon gondolatom támadt, hogy az operaházba megyek az álarczos bált megzemléendő. — Sokan voltak jelen, alig lehetett mozogni az ember tömeg között; két, fekete Dominoba öltözött nő került közelembe, kik a zsúfolásig telt teremből menekülni igyekeztek.”

„Nem tűrhetem tovább” szól az egyik, „közel vagyok az ájuláshoz.”

A szóló hangja oly csengő volt, alakja oly vonzó! meg nem állhattam, hogy karommal meg ne kináljam, hogy így a tolongásban védelmére lehetvén, őt abból kivezesse. — Elfogadám. — Nekem sikerült

a két nőt egy páholyba vezetnem, hol szabadabban lélegzhetek.

Figyelmesen szemlélgettem őket. Maguk tartásából tüstént kivehettem, hogy egyik az urnő, a másik pedig arra van hivatva, hogy az elsőnek parancsait teljesítse. Az első a művelt hölgyek fesztelen, de nemes társalgási modorával birt, minden tartózkodása mellett derült és vidám volt, nem titkolta örömet, melyet e tarka sokaságnak látása okozott, s bevallá, hogy éltében először vesz részt ily cifra ünnepélyben. — Oldala mellett gyorsan telte az idő, s jól, mondhatom boldognak éreztem magamat társaságában. Oh mily igen szerettem volna arczát láthatni azon ismeretlennek, kinek beszéde annyira elbűvölt vala engem! — Lehetetlen volt, az álarc egészen befedte azt, s azonfelül még szemnyílásait is sűrű fátyol fedé.

„Talán valami szegény, gondosan őrzött nő volt, ki féltékeny férjének távollétét felhasználta, hogy valahára egy álarczos bál tréfái közé elegyedjék,” vélekedék Gyula.

„Vagy egyike volt azon szépeknek, kik általánoson nagyon is ismeretesek” tevé hozzá Anatol.

„Várjátok be a végét,” viszonzá Ernő. „Mintán mintegy hajnali négy óráig gyönyörködtünk a tarka néptömeg mulatozásán, titokteljes társnőm bucsut vett tőlem. Felajánlám szolgálatomat, miszerint elkísérem — határozottan vissza utasította azt.”

„Akkor legalább karomat fogadja el” szótam „habár csak addig is, míg a színház ajtajáig vezelem, reményilem, kocsist fogunk ott találni.”

„Hintóm várakozik reám” válaszolt.

„Tyűh! saját hintaja volt?” kiáltott fel Gyula, „no már most nem hiányzik egyéb csak a hercegi czimer és korona.”

Végre a megyei közgyűlés abban állapodott meg, hogy a bizottság által javaslatba hozott beszállásolási adó egyedül ez egyszer, és csakis a mostani téli időnyre, ama többször említett községek felsegélhetése végett, vettessék ki minden megyebeli községre kivétel nélkül; jövőre szóló normalis szokás gyanánt pedig ne hozassék be; — továbbá pedig — minthogy a fennebb érintett községek csakis azért sújtoltatnak folytonos beszállásolási teherrel, mert határuk talaja a lovassági hadgyakorlatokra legalkalmasabb, — a megye közönsége azonban azon hitben és meggyőződésben él, hogy az alkotmányos magyar hazában többre becsültek a honpolgárok a lovagnál, és azoknak jobblétét lókimelés tekintetéből tönkre tenni senki sem akarhatja, — egy felirat leszen intézendő a magyar országgyűléshez, hogy a sérelmeknek orvoslás, és a megyei közönségnek a katonai beszállásolás terhének arányos és méltányos eloszthatására segély nyujtassék.

Ime a közteljesítés ügyében ez volt meggyőzőnek legutóbbi intézkedése.

Előadtuk a tényeket szárazon még a gyűlés folyama alatt felmerült túlérzékenykedésekre sem reflectáltunk; csak egyet sajnálunk, hogy megyei képviselőink legnagyobb része, ezen oly annyira életbe vágó ügy elintézésénél meg nem jelent: néhány szentesi s egy két szegvári képviselőt kivéve, a közgyűlés csak a megyei tisztviselőkből állott; — maga azon képviselő, ki a katonatartás terhének arányosítása ügyében ez év tavaszán legelőször indítá meg a mozgalmat, távol maradt, meggondolta magát, körül tekintett s elejtette a zászlót, pedig hogy magasán fogja lobogtatni reméltük és — csalódrunk.

Mi lesz majd akkor s hányan fognak buzgolkodni a közügyekben, ha a megye székhelye távolabbra, a megye egyik végére vitetik.

A méter-mérték *)

Ha a szekér a régi kerékvágásból újba csap át, a bentülők mindig érznek zökkenést, kisebbet vagy nagyobbat, az átjárás minőségéhez és a kocsis ügyességéhez képest.

Ha az emberi dolgok régi rendje hirtelen megváltozik, a társadalom szintén érez zökke-

*) A m. kir. földmívelés ipar és kereskedelemügyi ministerium kiadványa szerint.

„Engedélyt kértem, hogy irhassak neki, miután nem volt oly kegyes, hogy megajánlott látogatásomat fogadjon. Ezt is megtiltá.”

„Igy tehát le kell mondanom, azon édes és boldogító reményről, hogy kegyeddel valaha találkozhatom.”

„Korántsem uram! sőt reményem, hogy viszont látjuk egymást.”

„Hol es mikor?”

„E helyen itt, még pedig a legközelebbi bál alkalmával. — De csak azon feltétel mellett ígérem ezt, ha nem kísérti meg felfedezni kiléteimet. — Az első vakmerő lépés, örökre eltávolít, elváltat öntől. — Tehát viszontlátásig Isten önnel! — Jövő kedden ugyancsak a páholyban,“ tevén hozzá, majd kezét nyujtá, felkelt s eltávozott az őt kísérte nővel.

„Lelkemre mondom!“ szölt Gyula „meg nem állottam volna, hogy a legszigorubb tilalom daczára is távolról ne kövessem őt.”

„Ezt nem tettem“ válaszolt Ernő „bár égtem a vágytól újra láthatni e nőt, mindazáltal valami titokszerű sejtélem vissza tartott, hogy ne igyekezzem erőszakkal is kitudni azt, mit titkolni kíván előttem. A kitűzött nap elérkezett, a páholyban voltam. Éjjél tájt szeretetre méltó ismeretlenem is megérkezett társnőjével. — Megmagyarázhatatlan vonalozással viselkedtem a frejtelmes lény iránt, önhitségem azzal biztatott, hogy a nő megjelenéséhez hasonló vonalozásnak csatlakoztatlan bizonyítéka. — Társalgásunk oly kedélyes, oly eleven volt, hogy bárki is régi ismerősöknek tarthatott volna, kik hosszú távollét után először találkoztak ismét.”

„Asszonyom!“ szöltam én, „tudja-e, hogy még keresztnevét sem monda meg nekem.”

nést, kisebbet vagy nagyobbat, a változás minőségéhez és az intézők ügyességéhez képest.

Természeti törvény az, mely alól nincs kivétel, hogy minden változás, minden újítás, a legjobb, a legüdvösebb is, eleinte bajjal kellemetlenséggel jár.

De az átzökkenés kellemetlenségeitől való félelemnek nem szabad bennünket vissza riasztani a változás megtételétől, a mihelyest meggyőződünk, hogy belőle több haszon fog háramlani, mint a mennyi kárt eleinte az átzökkenés okozhat.

A magyar országgyűlést is e meggyőződés vezérelte, midőn a jelen év tavaszán törvényt hozott, hogy az 1876-ik esztendő első napjától fogva minden adás-vevésnél szóval a közforgalomban, az eddigi bécsi mértékek helyett, az ugynevezett méter-mértékek lesznek használandók.

E törvény életbe léptetése a közforgalomban okvetlenül erős zökkenést okoz, melyet a társadalom minden rétege egyaránt meg fog érezni. Az új mértékek használata eleinte, míg általánosan meg nem szokják, előre láthatólag sok ügyvel-bajjal fog járni.

És az országgyűlés mind ennek daczára sem késlekedhetett már tovább e törvény meghozatalával. A világ minden jóra való népe a méter-mértéket használja már, vagy ha egyik-másik még most nem is használja, de valamennyi előkészületeket tesz, hogy e mértékeket a maga körében törvény-erőre emelje. Közös mérték lesz ez az egész művelt világban; és e közmegállapodás alól egy nép sem vonhatja ki magát, ha csak a többi nemzetektől szánt szándékkal el nem akar maradni, ha terményeivel, ipar-cikkeivel el nem akar zárkozni, ha külkereskedelmét szánt szándékkal meg nem akarja nehezíteni.

A törvény másfél év múlva életbe fog lépni! Meg kell tehát ideje korán ismerkedni az új mértékekkel, hogy aztán, mikor szükséges lesz, baj nélkül használhassuk azokat. Előre kell készülnünk és különösen azoknak, kik e dolgokat intézik, úgy kell az átmenetet a régiből az újba eligazítani, hogy az átzökkenés mentől kevesebb bajjal járjon.

BEVEZETÉS.

Mielőtt a különféle mértékek elősorolását és megismertetését elkezdendők, bevezetésképen jól lesz előbb egy kissé gondolkoznunk azon, vajjon mi oka annak, hogy a mostani pénzszerzésünk sokkal, de sokkal könnyebb, mint az előtt a pengő vagy váltó pénzzel való számítás volt.

Mi különbség a mostani meg az előbbi pénzszerzés között? Semmi egyéb, mint az, hogy az előtt 1 forintban 60 krajczár volt, tehát 60 krajczár tett 1 forintot; most pedig 1 forint-

ban 100 krajczár van, tehát 100 krajczár tesz 1 forintot.

Ha azelőtt ki akartuk számítani, hogy ennyi meg ennyi forintban hány krajczár van, úgy a forintok számát sokszorozni kellett 60-nal; — példának okáért ha tudni akartuk, hogy 19 pengő forintban hány pengő krajczár van, úgy a 19-et sokszorozni kellett 60-nal, és így azt találtuk, hogy 19 pengő forintban 1140 pengő krajczár van.

Ha viszont azt akartuk tudni, hogy ennyi meg ennyi krajczár hány forintot tesz, úgy a krajczárok számát el kellett osztani 60-nal, s azt találtuk, hogy 976 pengő krajczár 16 pengő forintot és 16 pengő krajczárt tesz.

A szabály tehát az volt: 60-nal kellett sokszorozni vagy osztani, a szerint, a mint forintokat krajczárookra vagy krajczárokat forintokra kellett változtatni.

És hogy megy most a számítás, mióta 1 forintban 100 krajczár van.

Ha mostanában akarjuk kiszámítani, hogy ennyi meg ennyi forintban hány krajczár van, úgy a forintok számát sokszorozni kell 100-zal, s azt találjuk, hogy 13 forintban 1300 krajczár van.

Ha viszont azt akarjuk tudni, hogy ennyi meg ennyi krajczár hány forintot tesz, úgy a krajczárok számát el kell osztani 100-zal; p. o. ha tudni akarjuk, hogy 852 krajczár hány forintot tesz, úgy a 852-t kell osztani 100-zal, s találjuk, hogy 852 krajczár 8 forintot és 52 krajczárt tesz.

A mostani szabály tehát ez: 100-zal kell sokszorozni vagy osztani, a szerint, a mint forintokat krajczárookra vagy krajczárokat forintokra akarunk változtatni.

Az egész különbség a régi meg a mostani számítás között csak annyi tehát, hogy azelőtt 60-nal sokszoroztunk vagy osztottunk, most pedig 100-zal sokszorozunk vagy osztunk.

És ez, a mi a számítás könnyűségét illeti, igen nagy különbség! Ha t. i. 60-nal kell sokszorozni vagy osztani, ugyancsak elő kell venni az egyszer-egyet, hogy biztosan és hiba nélkül tegyük meg a számítást. Ha ellenben 100-zal kell sokszorozni vagy osztani, úgy az eredmény egyszerre felírható, minden számítás nélkül. Mert ha sokszorozni kell 100-zal, úgy az illető számláta mögé csak két zérust kell ragasztani, és ezzel meg van a sokszorzás eredménye.

Például: 13-at sokszorozni kell 100-zal. A 13 mellé két zérust ragasztok ekképen: 1300, s ezzel meg van a számítás.

Ha pedig 100-zal osztani kell, úgy az illető számból hátulról csak két számjegyet el kell vágni; s a mi az elvágó jel előtt marad, az megadja az egészet, az elvágó jel után lévő rész pedig a maradékot.

„Oh! ezt tüstént megtehetem: „Nelly“ nek hívnam.”

„Oly szépnek, oly hangzatosnak találtam e nevet! most még inkább óhajtottam hordozóját megismerhetni.”

„Leszek-e ma oly szerencsés arcját megláthatni? — kérdezém hévvel.

„Hogyan!“ szölt megdöbbenve, — „ismét a régi gondolat gyötri önt! — hagyjuk ezt!”

„Tehát vonásai örökké rejtve maradnak előttem?”

„Talan.”

„Férjzett ön?”

„Nem.”

„Családi viszonyok tiltják le önt?”

„Nem.”

„Tehát teljesen független?”

„Igen.”

„Oh! akkor nincs hatalom e földön, mely öntől elválasztani képes lehetne!“ kiálték tel tüzszel és megragadám kezét.

„Válaszolni akart, de nem talált szavakat, keze remegett kezemben; ünnepélyes csend állott be közöttünk, néhány percz múlva mondám:

„Nelly; nem tudom ugyan mint érez keble irántam; — de fogadja hévszerelmen vallomását, s ha azt hiszi, hogy viszonzhatja, mondja meg nyíltan tartózkodás nélkül, az álarca, mely arcát fedi, takarni fogja pirulását; szóljon! oh, szóljon! szabad-e reménylenem?”

„Ha méltónak talált tiszteletére, szeretetére“ válaszolt ő szeliden, „akkor, úgy hiszem, megjelenésem e helyen eléggé nyílt felelet volt részemről. Igen Ernő! ön szeretete büszkévé, boldoggá tesz engem; — hanem a kegyetlen sors örökre elválaszt egymástól. — Soha sem lesz szabad meglátnia engem.”

„Nelly, Nelly!“ kiálték fel, „tehát csak azért biztatott a legfőbb boldogsággal, hogy rögtön ismét meg füsszon attól? Nem! E léggé erőnek érzem magam, hogy szembe szálljak a sorssal; mióta tudom, hogy szeret engem, el vagyok tökévelve, hogy soha többé el nem hagyom.”

„Megunta már boldogságát?“ kérdé Nelly.

„Nem, hanem zavartalan tisztán élvezni akarom azt, e reggel haza kísérem, s látni fogom önt.”

Szegény Nelly! zavara végtelen volt s mindinkább ébreszté szánó részvétemet, de egyuttal kívánságomat is.”

„No tehát“ szölt végre a kétségbeesés elhatározottságával: „jól van! jöjjön este 7 órakor a Pigalo utca, 23. számú házába, tudakozódjék Rumigny kisasszony után; de más egyebbről ne kérdezősködjék; fogadja meg ezt becsületére.”

Magamon kívül örömben mindent megigérttem a mit követelt. Nelly az éj többi részében hallgatag maradt; levert volt. Néhányszor kezem után nyult s szívére helyezé azt: „érzi-e mint dobog? önért fog dobogni még élek, de nyghiszem nem soká tart már életem.”

Nem tudtam magamnak megfajteni e szavak talányszerűségét, mérhetetlen ellentétben állottak Nelly vidorságával. — Nyomott hangulata reám is hatással volt, mintha minden percz egy-egy részét ragadná el boldogságomnak. — A vigalom soká tartott, végéig ott maradtunk. — Elérkezett az óra, melyben válnunk kellett; lekísértem a két nőt hintójukhoz, két pompás szürke volt ez elé fogva. — „Este viszont látjuk egymást“ suttogánk, s elváltunk.

(Folytatása következik.)

Például: 825-ből hátról két számjegyet elvágok ekképen: 8,52; s ebből látom, hogy 8 az egész, és 52 a maradék.

Alkalmazzuk e könnyű szabályt forintoknak krajczárookra, és a krajczároknak forintokra való változtatására.

Például: 17 forint hány krajczár. A 17 mögé ragasztok két zérust, ekképen: 1700 s ezzel meg van a számítás. Tehát 17 forintban 1700 krajczár van.

Másik példa: 1874 krajczár hány forint. Az 1874-ből hátról elvágok két számjegyet, ekképen 18,74 s ezzel meg van a számítás. Tehát 1874 krajczár annyi mint 18 forint és 74 kr.

Már ez egy-két példából is beláthatja mindenki, hogy miért könnyebb az új forintokkal való számítás, mint a régi pengő forintokkal? Egyes egyedül azért, mert a mostani forintunkban épen 100 krajczár van.

Jegyezzük meg jól e tanúságot! Sok hasznát fogjuk venni.

(Folyt. köv.)

Levelek a világ folyásáról.

XLVIII.

Szerkesztő barátom!

Tudom várja, hogy mielőbb örvendetes hirt hozzak a nem rég összeült országgyűlésről, melytől minden bajainak orvoslását várja a magyar ember. — No tehát, az első hét, megalakulásának hete volt, választottak alelnököket, jegyzőket, rendes és rendkívüli bizottságokat. Ha tudni akarja ez utóbbiak között mi a különbség, azt is el mondom. A rendes bizottságok nem végeznek rendkívüli dolgokat; a rendkívüliek pedig rendszeresen semmit. Például az egyház és állam közti viszonyok rendezése ügyében kiküldött rendkívüli bizottság kiküldetése óta mit sem tett; ezt most egészen újból alakították meg. — Bittó miniszterelnök is el mondá már beköszöntő beszédét, kifejtve abban, hogy mit és mennyit akar a kormány feldolgoztatni az országgyűléssel: nem tudom nem marad-e a soknak nagyrésze az akarásnál, melynek nyögés a vége. —

Legfontosabb azonban Ghyecy előterjesztése volt, arról, miből és hogyan fog megélni az ország. — Legfontosabbnak mondom az ő előterjesztését, mert hiába! a pénz a mai korban szent lelke mindennek. — Hajdanában azzal köszöntötték egymást, hogy „Dicsértessék“ — most a világ más krisztust imád s azzal köszönti egymást, hogy: „nincsen pénzem“, mire az a felelet: „nekem sincs.“ Ghyecy is ezzel köszöntött be. Előadta, hogy jövő 1875. évben lesz az összes kiadás 250 millió, a bevétel pedig csak 222 millió, tehát az új költségvetésben 27 millió deficit.

Szép prédikáció volt, roppant figyelemmel is hallgatták a honatyák, midőn a pénzügyminiszter előadta az új törvényjavaslatok felől véleményét, előbbeni le veleimben egyszer-mászor emlékeztem már azokról, de van egy legújabb is, t. i. az, melyszerint jövő évben rendkívüli pótlék lesz fizetendő, még pedig minden forint után 5 kr. Lásna barátom! sokszor mondtam már, hogy nincs új divat, csak a régít frissítik fel. — Ime pár év előtt eltörték a „zuschlagokat“, hogy az adót egy sommár kerekítsék ki, — itt van la! most újra divatba jön.

Hanem a minék nagyon örvendek az, hogy kilátásba van téve a „fényűzési“ cikkekre vetendő adó. — Helyes! fizessen, kinek van költeni valója. — A vadász puskák után fizetnek minden csőért évenként 1 frt. adót, a vadászati engedélyt stemplis folyamodványon kell kérni és kiadják 12 frtos stemplin, kinek ily engedélye nincs, vagy otthon felejtve azt megy vadászatra, fizet 40 frt. büntetést. — Fizetni fogunk aranyláncz, gyűrű, karperecz után, azután hintó, parádésoló, öl-eb, krinolin, frakk, czilinderkalap, lakkos stibli és sarkantyús csizmáért stb. Majd csak tisztába jövünk valahogy! Hajdanában a ranyk korban éltek az emberek, később jött az ezüstkor, majd a rézkor, mikor beüzüstözték a rézdarabot és ráfogták, hogy sexerli, jött a papirosos bankókor, ennek is véget vetett a krachkórság; majd levették a fényes stiblit és benle-szünk a bocskorban.

Hanem azután csehül érzik magukat a csehek is. Folyik ott az alkotmányért a harc, kiket követekül választottak az osztrák reixrátkba, nem akarnak bemenni oda; lett új választás s az ujak közül is többen az előbbienek nótáját fujják. — Hivatkoznak a históriára, hogy már 1526-ban két oldalú szerződésben ők is teljes függetlenséget kötöttek ki maguknak s így hát nekik is kell olyan dualismus-féle. — No barátom uram ha kiviszik, akkor az osztrák-magyar mo-

narchiában meg lesz a trivialismus. — (No! ne mosolyogjon erre, gondolván, hogy hiszen hát réges régen meg volt az, — nem úgy értem én.)

A nagy Németország birodalmi gyűlését oct. 29. nyitották meg, a trónbeszédet sok bravókkal fogadták. — (Hallja barátom! még is szebb a magyar: „éljen.“) — Hjah! bankügy rendezéséről, polgári házasságról beszéltek abban. — Pénz és asszony! — Mind kedves dolog a földfiainak, — annak a jövő életre szóló utalványrak: „boldogok a szerények mert övék a menyeknek országa“ — mai napság nincs kelendő-sége nincsen agiója.

Arnimot a nagy hirre vergődött okmány rejtegetőt is elbocsájtották vizsgálati fogságából, százezer tallért tett le ovadékol, s most egészségének helyre állítása végett Nizzába utazik. — Volt is az beteg!

Hanem most meg a spanyolok fogtak egy Arnimot. — Egy madridi lapszerkesztőt fogságba helyeztek, nálla leveleket kutatnak, melyek mult nyáron a köztársasági vezérekhez irattak volna.

Ezekben felszólítják őket, hogy csak úgy látszólag és tréfából harcoljanak a karlisták ellen, hogy ezek Madridba vonulhassanak és Don Carlos fejére tehessék a spanyol koronát. — E körülményből kezdik magyarázni miért nem tudott az összes spanyol haderő évek óta győzedelmeskedni a szedett vedett karlista bandákon. — Különbben — ha igaz — rosszul állana a trónkövetelőnek ügye, legalább a lapok táviratai azt mondják: „szöknek a karlisták“ már azután én nem tudom, tőle szöknek-e, vagy pedig hozzá?

Angliában nagy az érzékenykedés. Emlékszik-e barátom arra, hogy 1857-ben fellázadtak a kelet-indiai gyarmatokban az angol katonaság közé besorozva volt indusok, mert azt vélték, hogy a puska töltényeket, melyeket az időben még harapdálni kellett, az angolok disznószírral kenetik, mely állatból az indusoknak enniük nem szabad vallásuk rendelete szerint. — No tehát ekkor egy indus főnök Nana Sahib, ki mindig jó barátságot szinlelt az angolok iránt, rögtön a lázadók élére állt, Cawnpore városban az európaiakat mintegy 900-at ostrom alá vette, s midőn ezek azon biztatásra, hogy szabadon elvonulhatnak, a fegyvert letették, lemészárolta a férfiakat, kinos fogságra vetette a nőket és gyermekeket; majd az angolok jöttének hírére a megkínzottakat, gyaláztottakat, kit élve, kit félig holtan — egy mély kutba dobatta; — ezt az indus főnököt, ki akkor megugrott, most, 17 évi bujdoklás után elfogták. — Az angolok most azon törik fejüket, hogy büntessék meg a gonosztevőt; — ez kissé mozgásba hozta őket; különben, mint a jól hizott borz Anglia békében élvezzi szorgalma gyümölcsét.

Franciaország — hm! mit mondjak el róla rövid néhány sorban, mikor annyit lehetne beszélni fölé! — Annyit még is csak elmondok, hogy Mac-Mahon francia-orosz szövetség létrehozásán fáradozott; — és — no tehát, ha az oroszczár a spanyol köztársaság kormányát nem ösmerte el, akkor a francia köztársaságot sem ölelheti keblére. — Bizony felsült az. — Hanem végül, hogy egyszer egy önzetlen örökös is mutassak barátom uramnak! felhozom Párist. E városnak legközelebb 600000 frankot talált egy iparos, azért, hogy e pénzen „vasuti iskolát“ állítson — és a város nagylelkűen lemondott az örökségről.

Talán önerejéből akarja felállítani azon iskolát, s feltékeny a dicsőségre? — fogja kérdeni barátom; ejh dehogy! róstel a mondott összeghez még egyszer annyit tenni, hogy az iskola felállhasson; — inkább ne legyen semmi. *Pajzán.*

Helyi és vegyes hírek.

— *Hogy eleget tehessünk azon tisztelt előfizetőinknek is, kik a humor s kedélyes tréfák kedvelői; elhatároztuk, hogy lapunkhoz, melynek szűk tere nem engedi, hogy ily nemű közleményeket hozzunk, koronként egy-egy humoristikus mellékletet csatoljunk; — a mai szám mellett van szerencsénk egy ily melléklettel kedveskedhetni.*

— A legközelebbi megyei közgyűlés alkalmával kisorsolt képviselők helyeinek betöltésére a választások folyó november hó 4-én fognak megtartatni, miként ezt lapunk mult számában már jeleztük. — Bővebben értesíteni kívánókat mai lapunk hirdetési rovatára figyelmeztetjük, hol a városi hatóságnak e tárgyra vonatkozó hirdetménye közöltetik.

— Kambóvszky József által építettett „VIGADÓ TERMEK“ ünnepélyes megnyitása mult szombaton ment végbe, — a ritka áldozatkészségű vendéglős a vidéki vendégek igen diszes koszorújának örvendhetett, hölgyeink s polgáraink is — mint várható volt — tekintélyes számmal voltak jelen; a kedélyes tánczvigalom reggelig tartott. — Jól sikerült az ngyanott e hó 30. megtartott társas-vacsora is; — előbbkelő polgáraink megmutatták, hogy méltányolni tudják a rendező vendéglős urnak közönségünk kívánalmainak megfelelői igyekvő fáradozásait.

— Az új termekről szólva, eszünkbe jut a Jó Károly ref. kántor ur által mult tavaszszal rendezett művészi zeneestély, melyre olvasóink s mind azok, kik abban részt vettek, bizonyára kedvesen emlékeznek vissza, s eszünkbe jut egyuttal az ugyan akkor Jó ur által tett ígérlet: hogy többször is oly élvezetes estély-kedveskedend közönségünknek: bátrak vagyunk tehát őt e szíves ígérletre figyelmeztetni, — alkalmas helyiség v n, — s műziséssel bíró polgáraink bizonyára szeretni fognak, hogy a szellemi élvezetekben részt vehessenek.

— A kertészeti szakosztály és a rendőrség figyelmét felhívjuk azon egyénekre, kik a széchenyi ligetből a fákról lehullott leveleket elszakolui szokták, — mert az illető csöszök mint látszik nem igen veszik őket észre.

Hivatalosan jegyzett piarezi árak.

October 29-én. Búza (austr. mérő) jó 4 frt. 75 kr. közép 4 frt. 50 kr. csekélyebb 4 frt. 40 kr. Árpa jó 2 frt. 80 kr. közép 2 frt. 75 kr. csekélyebb 2 frt. 70 kr. Kukoricza 3 frt. 15 kr. Zab jó 2 frt. 20 kr. közép 2 frt. 10 kr. csekélyebb 2 frt. Kruapli (poz. mérő) 2 frt. 50 kr. Lisztek árai: láng 8 kr. zsemlye 8 kr. kenyér 6 kr. derezés 4 kr. Kenyér: fehér 1 frt. barna 85 kr. Itezésék: borsó 6 kr. kása 10 kr. bab 12 kr. árpa kása 10 kr. zsir 70 kr. vaj 65 kr. Szalonna fontja 48 kr. só 7 kr. marhahus 26 kr. borjúhús 30 kr. juhús 18 kr. sertéshús 34 kr. Borok: új 16 kr. ó 30 kr. Csirke párja 75 kr. Lúd: kövér 6 frt. sovány 2 frt. 60 kr. Kacsa 1 frt. 20 kr. Pulyka 4 frt. 50 kr. Tojás 4 darab 10 kr. Vágó szarvasmarha dbja 75 frt. Juh párja 15 frt. Bárány párja 8 frt. 50 kr. Hizott sertés 39 frt. Közönséges sertés 15 frt. Fosztatlan toll fontja 1 frt. 20 kr. Pehely fontja 2 frt. 20 kr. Kender fontja 40 kr. Oltatlan mész vékája 3 frt. Tűzifa öle 11 frt. Faszén vékája 30 kr. Szalma 4 frt. Széna (mintegy 5 mázsával terhelt kocsi) 13 frt. Takarmány szalma 6 frt. 80 kr. Szappan fontja 26 kr. Gyertyának 36 kr. Napszámok: pallér legény | kőműves 1 frt. 30 kr. Férfi napszám 60 kr. pallér legény | ács 1 frt. 30 kr. fuvar 2 frt. 50 kr. gyalog napszám naponta 40 krajczár.

A városi híresztelési könyvből 1874. october 18.

Balogh Jánosnak vásárhelyi utban lévő tanyáján takarványszalma és pelyvája van eladó.

Pálus Emilia, férjezett Kolumbán Imréné, III. tized 92. sz. a. házában egy alkalmas bolt helyiség, egy vagy két szoba, konyha, kamra — s ha szükséges pinczével — jövő szeptember György naptól haszonbérbe kiadó.

Kamocsai József csongrádi kalaposmester vásárlási fabódéja eladó, értekezhetni Jámor-N. Istvánnál.

Buzi Mihály örökösének a nagynyomási első osztályú földjék eladandó, — értekezhetni lehet Nyiry Dániel házában, Buzi Györgyvel.

Buesán Györgynek bogarasi szőlője eladandó.

Irházi Istvánnak szent lászlói első osztályú földje buzavetéssel együtt három évre haszonbérbe kiadandó.

Balogh Antalnak Pönköczháton lévő másfél hold hereföldje eladó; értekezhetni kisposta utca 424. sz.

Borbély János szűrszabómesternek a közép s felső rakodó kertben szalmája és pelyvája van eladandó.

Kovács Istvánnak a Piponya dűllőben lévő 5 másod osztályú földje egy évre haszonbérbe kiadó.

Héjja Jánosnak az alsóréten — hetedik dűllőben — lévő 10 hold földje kedvező feltételekkel eladó.

Kanfi Szabó Ferencnek az alsóréten nádja van lábán eladandó, — nemkülönbben házában lévő 6 öl tüzi fája és rőzséje van eladandó.

Szűcs Jánosnak nagyhegyi szőlője eladandó.

Kámvási Tóth Mihálynak a II. tized, 422. szám alatti háza eladandó, vagy pedig földért elcsereendő.

Dunaháti Vas István derekegyházi oldalon lévő más fél fertály tanyaföldje a benne lévő vetéssel eladandó.

Lakos Sándor derekegyházi oldalon lévő 2 fertály tanyaföldje kedvező feltételek mellett eladandó.

A kis Tiszaszigetben ártérrel bíró gazdák ma vasárnap délután 1 órakor Páhi Sándor házához a legelő bérbeadása végett jelenjenek meg, a távol maradó az egyezménybe bele nyugvásukat nyilvánítták.

Józsa István mágoesi I fertály tanyaföldje eladó.

Török Józsefnek IV. tized, 663. számú háza eladó.

Gyolcs János városi állatorvos, ajánlja magát a tisztelt közönség pártfogásába; — gyógyít a házi állatokon előforduló mindenféle betegségeket.

Jankai János gógányári háza eladó, IV. tized 193.

Tóth Sándor felsőréti 7 részlet földje eladó, 95 hold szegvári réti földje pedig feles munkálata kiadó.

Oláh Ferenc háza és 1 első oszt. földje eladó, IV. 176.

Darvas Jánosnak a honvédsori háza eladandó.

Özv. Kovács Imréné III. tized, 77. sz. háza eladó.

Pataki Istvánné háza eladó, I. tized, 52. h. sz. a.

Szűcs Ferencnek kajányi 65 hold földje eladandó.

Varga Ferencnek a gógánypárti háza eladandó.

Szamosközi Istvánnak a derekegyházi oldalon 2 fertály földje, sz. lászlói 2 első osztályú földje eladó.

Csak alapos, gyors és okszerű gyógyítás biztosít utóbajok ellen.

Titkos betegségeket

és **tehetetlenséget**

(**e. gyengült férfierőt,**)

továbbá

bőrbajokat, vizeleti bántalmakat, húgyveszélyesüléseket, gyakori majomléseket, sőt a végképi tehetetlenséget is,

katonai és polgári főkörházakban, mint a mángyákorlatban a legújabb tapasztalatok s buvárlatok nyomán, sok ezer esetben fényesen kipróbált egyszerű módszerrel, kiválóan tartós siker biztosítása mellett, bámulatos gyorsan s alaposan gyógyít (az ujonnan keletkezett **bujakör fekélyeket 48 óra alatt, **idült bajokat** 2-3 hét alatt, **hugycsőfolyásokat**, legyenek azok már elhanyagoltak vagy ujonnan keletkezettek néhány nap alatt.)**

WEISS J.

gyak. orvos és szülész, az itteni cs. kir. **katonai főkörházakban** volt osztályorvos, bel- és külföldi tudományos és humanitási társaságok rendes és tiszteletbeli tagja, a II. Lipót Belga király arcképével díszített koronás arany éremnek tulajdonosa, **rendelő intézetében** Pest, ország-ut 15-ik szám a „Zrinvihez” címzett kávéház felett 1. emelet, bemenet a lépcsőn. Napokint reggeli 7 órától 10-ig, délután 1-4 óráig. **Díjjal** ellátott levelekre azonnal válaszlatik.

Városba minden egyes beteg részére elküldtve.

A hivatal és elismert megismerés nélkül.

Hirdetés.

Az ugynevezett bogarasi téren 10 hold szálló kedvező feltételek mellett eladó; értekezni lehet Kovács Horváth Istvánnál.

3-3

ÁRVERÉSI HIRDETMÉNY.

Alólírott kir. jbirósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a h.-m.-vásárhelyi kir. törvényszéknek 1874. évi 4399. számú végzéseik folytán néhai Grecsó János hagyatékához tartozó következő ingatlanságok, u. m.:

- a) A szentesi 1365 sz. tjkönyvbe 1794 hrsz a. bejegyzett ház 279 nsz. öl udvarral s rajta lévő épületekkel, becsára 450 ft.
- b) A 4336. hrsz a. bejegyzett 1515 nsz. öl alsórégi Nádas, becsár 300 ft.
- c) A 6337 hrsz. 1 380 berekháti szántó, becsára 450 ft.
- d) A 6078. hrsz a. 1390 nsz. öl berki szálló, becsára 300 ft., az alább következő feltételek mellett elfognak árvereztetni:

1. Kikiáltási ár a becsár.
2. Tartozik az árverezni kívánó a becsárnak 10%-tőlíját az árverésnek megkezdése előtt a kiküldött árverező kezeihez bánatpénz képen lefizetni.
3. Köteles a legtöbbet ígérő a vételárnak 1/3 részét a bánatpénz beszámításával 30 nap, 1/3 részét 60 nap, 1/3 részét 3 hónap alatt mindenkor az árveréstől számított 6% kamatjával a kiküldött végrehajtó kezeihez lefizetni.
4. Az árverési- és az árverésen megvett birtok után járó bélyeg, százalék s más költségeket a vevő viselendi.
5. A megvett ingatlan vevőnek azonnal birtokába és használatába bocsáttatik, azonban a telekkönyvi átírás, csak a vételár teljes lefizetésének igazolása után fog megengedtetni.
6. A fizetési határidők pontos meg nem tartása esetében vevő kárára és veszélyére új árverés fog kitűzetni.
7. Árverési első határidőül 1874. évi nov. 19.; és ha ekkor a becsáron felül el nem kelnének, második határidőül 1874. évi dec. 17. napjának d. e. 9 órái a kir. jbirósági hivatal helyiségben tűzetnek, a mikor a nevezett ingatlanok becsáron alól is elfognak adadni
8. Az árverési hirdetmény a „Szentesi Lap”-ban kétszer, és a templomok előtt háromszor közzé teendő.

Szentes, 1874. oct. 22.

ONODY KÁROLY, bir. végrehajtó

Föld eladás!

Lakos Sándornak a Derekegyház oldali 2 fertály jóminőségű tanyaföldje, a rajta lévő jól és csinosan berendezett gazdasági épületekkel együtt, kedvező feltételek mellett örökáron eladó; értekezhetni a tulajdonossal kurezaparti házában

Hirdetmény.

Tekintetes Csongrád megye köztörvényhatóságának f. évi october 20-án tartott közgyűlése alkalmával, a megyei bizottsági tagoknak az 1870. évi 40. t. cz. 285. §-a értelmében történt kisorsolása eszközöltetvén, az első választó kerületből kisorsoltattak: Abaffy Zsigmond, Szathmári Ede, Cicatricis Pál, Szűcs Dániel, ifj. Fried József és Kajtár Lajos. A második kerületben: Kálnán József, id. Nagy Ferencz, Tasnádi János, Zsoldos Ferencz és Borbély Lajos. A harmadik v. kerületben: Bányai József, Koncz Ferencz, Sulez Lajos, Kr.-Nagy Pál és Antal János. A negyedik v. kerületben: Pataki Imre, Józsa János, Váradai Lajos, Buday József és Pásztor József.

Ezen kisorsolt bizottsági tagok helyett az új választások e f. é. november hó 4. napján reggeli 8 órától kezdve a következő helyeken

fognak eszközöltetni, — és pedig: az első kerületre nézve az olvasóker helyiségében Kiss Zsigmond elnökle alatt; a második választó kerületre nézve a városház tanácstermében Mikecz Ferencz elnökle alatt; a harmadik választó kerületre nézve a ref. egyház tanácstermében Csukás Benjámín elnökle alatt; a negyedik választó kerületre nézve a r. c. egyház tanácstermében Onodi Sándor elnökle alatt

Felhivatnak mindazok, kik a legközelebb 1872. évben tartott követválasztás alkalmával választási jogukat gyakorolták, hogy a mondott napon és helyeken választási jogaik érvényesítése végett megjelenni igyekezzenek; figyelmeztetvén a választók, hogy a fenn megnevezett kisorsolt kizottsági tagok a hivatolt törvény értelmében újból megválaszthatók.

Szentes, 1874. october 25-én.

Kristó-Nagy István,
polgármester.

FÜRDŐI JELENTÉS.

Van szerencsém tudomására adni a n. é. közönségnek, miszerint az általam kibérelt gőzfürdőnél november 1-sőtől kezdve kádas- és gőzfürdő csak háromszor hetenkint, azaz: szerdán, pénteken és szombaton vehető. A gőzfürdő pénteken a nők számára tartatik fenn. Ha azonban a fenn jelzett napokon kívül bármikor is jelentkeznék hat egyén — férfi, vagy nő — kádas- vagy gőzfürdőre, kívánatukra a fürdő elkészittetik.

Szentesen 1874. oct. 29-én.

Purjesz Nathán, bérlő.

VIGALMI TERMÉK

RAMBOVSZKY JÓZSEF

a városi nagyvendéglő bérlője

tisztelettel értesíti a t. cz. közönséget, hogy ujonnan épült tágas s fényesen díszített

VIGALMI TERMÉK

lakodalmak, lakozások, táncmulatságok, gyűlések s hason nemű alkalmakra mérsékelt díj fizetés mellett átengedi.

Egyuttal ajánlja jó és izletes étkeit s jóminőségű borait jutányos áron.

Jó és izletes étkek s jóminőségű borok.

Kiadó: **Cherrier János.**

Felelős szerkesztő: **Buday József.**

Légyvesztő.

A „SZENTESI LAP“ HUMORISZTIKUS MELLÉKLETE.

Legyező.

Megcsúszott a napnak útja,
Egyre ködlik a láthatár.
Ballangó az útat futja . . .
Elment minden vándor madár.
Csak a legyek maradtak itt! — —

Verőfényes napok fényét,
Spleenes idő váltogatja.
Gazdálkodó reménységét
Mult három év háborgatja:
S a legyek szemtelensége! — —

Im három évben éreztük
Isten sulytoló hatalmát.
Földünkbe magot vetettünk
És arattunk üres szalmát:
De lám a legyek föl hiznak! — —

A mi vállunk emelheti
Megye terhét, község gondját,
Tőlünk isten eltörheti
Napi-kenyerünknek botját:
A légy azért nem vesz éhen! — —

Az ekevas földnek vetve,
Még csak vidám fütty se hallszik,
Ha megfoggy isten kegyelme
Szegény ember vajh! min alszik?
De a legyek kitelelnek! — —

Alig zöldült sirok között
Rongyos özvegy, éhes árva . . .
És mindenik háta mögött
Az éh' koldus tarisznyája:
A legyek azért dőzsölnek! — —

És mikor majd már azt hisszük,
Hogy elhullt az egész falka:
Egy lány deczemberi napfény
— Mily jó rím itt „Északi Fény“ —
Mind a verőfényre csalja:
Azt a sok megdermett legyet! —

Adomás krónikák.

Ezer nyolczszáz hetvenkettőben király ő felsége az alföldi vízkárokról személyesen akarván meggyőződést szerezni, a vízkárosult tájakon körutat tett. E körutjából visszatértében H.-M.-Vásárhelyen is töltött néhány percet, mely idő alatt a megyének és városok tisztviselőinek s küldötteinek tisztelgését fogadta.

A megye főispánja a mint a szentesieket bemutatja: Stammer Sándor alispán, Cicatricis Pál városi főjegyző, Schlachta Imre ülnök, Boryszlavszky Leó számvevő sat. — a király előbbre lépve azt kérdi Cicatricistől:

— *Hát aztán mind magyarok laknak azon a Szentesen?!*

Néhai Boros főbíró elé egy paraszt legényt vittek, ki az előző napon részeg fővel verekedést kezdett.

— Bocsásson meg főbíró uram, azt se tudom én, hogy csináltam-e valamit vagy se, mert igen boros voltam.

— Gazember vagy . . . ebadta, én egész életemben Boros voltam, még sem verekedtem; de te részeg voltál . . . , disznó. . . .

Az 1865/8-iki országos képviselők között a legalacsonyabb ember volt a kis Kuba, aztán meg nagyon haragudott, ha valaki kis Kubának nevezte.

Egy osztály ülésen valamely kérdés fölött igen heves vita folyt, melyben nem kis mértékben vett részt a kis Kuba.

— Ugyan ne tüzelj, még valaki elneveti magát, hogy ilyen kis ember úgy tüzeskedik, — szólítja meg egy képviselő társa.

— De hallod, láttam már én magamnál sokkal kissebb embert is!

— Ingyen? Veté oda az öreg Deák.

Erre a kérdésre aztán a kis Kuba is együtt nevetett a többivel.

Gzik-Gzak Strici levelei

Alexander Magnushoz.

Kegyes elnéző Uram!

A nyert utasítás szerint megparancsoltam a gyerekeknek, hogy most már mely irányba karmoljanak. Azóta már megbírálhatta kegyes uram, hogy vajjon jól „fogra vették-e a rágni valót?!“ Nem igen akartak kötélnek állni és holmi „hazafiúi szent érzelmet“ emlegettek, pedig tudom hol a bibéjük, mert már elkártyázták és elitták a gázsit! De azért csak neki lovagoltam őket ígéretével a terminusra elérkezendő csengő gázsinak.

Gondoltam különben, hogy ha éhesek: annál jobban foguak harapni. Nem is jó lesz többé úgy jóllakatni őket — mint a multkoriba, — mert majd megint malaczkodnának!

Eleinte tartottam tőle, hogy nem választá-

nak be megye-bizottsági tagnak, de most már bizonyos a beválasztásom, mert hiszen nem hijába vagyok én magamnál nagyobb embernek igyekező tanítványa.

Azután meg gondoskodtam arról is, hogy ha netalán az I-ső kerületben kihagynának: hát legyen a ki a III-ik és legyen ki a IV-ik kerületben fölléptessen és beválasztasson.

Csak bizony tanulunk a rókáról, annak se egy lyuka van, hanem kettő, nekem meg hát miért ne lehetne három?! . . .

Csókolgatom kezét a Nagy Urnak. Felejtse el vele Kegyes Uram azt az egy régi tévedésemet De hát rám is elragadt akkor — egy percze — az igazságérzet bódító ereje. Pedig azelőtt is jól tudtam én azt, hogy az ilyenmi kevés harapni valót hoz a konyhára. De még gyűlés előtt Laczi bácsi nál egy kis „borovicskát“ is ittam. Ennek volt legtöbb része a dologban.

Ujból fogadom, hogy e csorbámat kiköszörülöm a legközelebbi alkalommal.

Nincs semmi mozgalom. Nyugodtan alhatunk, — azaz, hogy alszik a világ, — tehát... mi... ébren... legyünk...!

A legalázatosabb szolgál
Czik-Czak Strici.

A toll.

(Ballada.)

*Kovács Károly az „Északi Fény“ szerkesztőjének
negyed éves jubilaumára.*

Kikeletkor munka szorgos,
Szántogat a béres csapat,
Felügyelő hajdu helyett
Vézna irnok velök bagtat. —
Piros hajnalt, arany felhőt
Köszönt a dallos pacsirta;
Irnok hallja, — meg is látná
Hogy ha sas-szemekkel birna. —

Eke nehéz, járom nyikorg,

Mikor azt az ökör húzza;

Vézna irnok sovány keblét

Magas vágyak kinja nyúzza.

„Én ne törjek a magasba,

„Honnan dér jön, harmat 's eső?

„Itt lépdeljek lenn a rögön

„Mint barázda billegető?!

„Beh! repülnék, hogy ha szárnyam,

„Hogy ha csak egy tollam volna! —

„Toll, irnok! . . . Arany eszme!

„Toll az embert fel is tollja!! —

„Irnok, — író . . . Rokon szavak!

„Irok én! — Mit? — Szépet, nagyot! .

„Verset? Románt? Humoreszket? . . .

„Nem! — Majd szerkesztek egy lapot. . .“

Dictum, factum! asztalánál

Már is ott kinlódik szegény;

Agyában nagy az „éjszaka“,

Benne vajmi kevés a „fény.“

Penna, papir, kalamáris,

Mind ott van az isten adta;

Fejéhez kap, — ah! de mintha

Eke szarvat tapogatna. —

Az a toll, mely ekkoráig

Zabot, buzát, árpát jegyzett,

'S rubrikába írta a bört,

Mikor birka, borju esett, —

Azon tollnak nincsen röpte . . . .

„Hejh! ha olyan tollam volna,

„Mely nemesbvel foglalkozott,

„Jobban menne!“ — Ezt gondolja. —

„Ilyen tollat kell szereznem;

„Ösmerősím számtalanok,

„Köztük prókátor van, jegyző,

„Tanácsnok és levéltárnok.

„Kegyeikkel rám mosolygtak

„Vármegyei tekintélyek, —

„Nálunk terem a sok eszme, —

„Egy toll tőlük, — s majd megélek!“

Naphosszanta ácsorog most

Lesve ezek hulladékát,

A szerencse kegyes hozzá,

Vidánu napot neki is ad. —

Liberiás hajdu ép az
 Irodákat kikotorja,
 A sok uri szemét egész
 Dombbá lesz még összehordja. —
 „Hah! mi ténylik ott a lom közt?!
 „Toll az! — bölcsek uraknak tolla!“
 Irnok örül, mintha arany
 Fövény között gyémánt volna.
 Mint a karvaly a prédára,
 Csap a megsovárgott kincsre.
 Hajdu bámul, — társát hívja,
 Hogy a boldogot tekintse.
 Ez elrohan. — Felgyürkődzik
 Tüstént mihelyt haza ére,
 Agya lángol, szeme ragyog
 Felkesülten lüktet vére.
 „Vége immár nagy bajomnak,
 Itt a toll! — Itt van kezemben!
 „A sok nemes utasítás
 „Mind megvillant az eszemben!
 „Irni fogok, mint javalták,
 „Mi se legyen előttem szent!!“
 Tintát kavart; — *s tiszta lapra*
Folyton folyvást disznót cseppent,

MULT HETI JELENET ama bizonyos szerkesztőségnél.

Strici: Öcsém szerkesztő, itt hozok egy cikket a lapba. Ki kell adni. Nagy szenzációt fog csinálni. — Ugyé jó címet adtam neki: „egy új Demosthenes!“

Szerkesztő: De kérem alássan, ebben a cikkben nem csak Dembinszky, de Kossuth is a legerősebben van vádolva s még gondolatnak is trivialis, hogy Dembinszky és plane Kossuth kiirhálták irhájukat a hazából. Kérem, ezért megint magunkra zúditjuk nem csak a baloldaliakat, de a becsületes jobboldaliakat is.

Strici: Lehet, hogy igaza van öcsém, jajh! de nekem felülről van utasításom, hogy meg kell kezdeni a munkát és „bálványukat“ kell először is szemök előtt gyanusítani.

Ha gondolja, hogy igen sok lesz az első lépésre, — hát igazítsa ki „Kossuthot“ így:

„K...th“ „Dembinszkyt“ meg „Debzonszky“-nak. Így aztán a nyúl is jóllakik, meg a káposzta is megmarad. No servus. (Elmegy.)

Szerkesztő: (magában) Jó, én kiadom, de ha megakarnak érte verni, tudom istenem, hogy rávallok Stricire, mert a fájdalom dijról nem volt szó az egyességben.

Egy prókátor albumába.

Kinek replikáján
 Minden bíró nevet:
 Annak füle-közt
 Csak sajnálni lehet!

Bajczér

X

A kinek az Isten hivatalt ad, — észt is ad annak ahhoz. — Igaz! csak hogy a kik a hivatalokat osztogatják, nem mindig Istenek.

X

I. Pajtás: Sajnálom, hogy nem sikerült megnősülnöd.

II. Pajtás: Én is sajnálom, mert virilis lettem volna.

X

Lajos bácsi: Hiszen én azt hallottam, hogy ez a Kovács Károly az elméleti gazdaságot tanulmányozta, — ugyan mit tanulhat most az ügyész ur mellett?

János bácsi: Hát lássa Lajos, ez az ur csak a pályáját folytatja; most a gazdaságnak másik fontos ágát: a gyakorlati barmászatot tanulja.

X

Lajos bácsi: Csak azt mondom én, hogy sok volt az a 12 darab arany az „Északi Fény“ egy fertály évi folyamáért; — a budapesti „Styxek“ olcsóbbért is megcsinálták volna.

János bácsi: Hm! hm! olcsóbbért ugyan de nem olyanra.

Lajos bácsi: Utoljára még azt is állítja barátom, hogy többet érdemeltek volna.

János bácsi: Lássa Lajos! 12 arany, 12 lapért, — esik egy lapért 1 arany; ez most 5 frt. 50 kr. — már pedig ennyit akármely kubikos is megszerez másodmagával egy nap; — és még meg is marad a becsülete.